

Daniëlle Bakhuis

ZES SECONDEN:
DE LAATSTE
AFREKENING

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Wat er in *Zes seconden* gebeurde

Jasmijn, Jacky, Olivia en Hanna hebben eindelijk een Uitnodiging voor het Feest. Iedereen op de Gastenlijst moet zich in zwarte kleren melden in het Westerveense bos. Er zijn gratis drank en drugs én op het Feest zal de Afrekening plaatsvinden, een spel waarbij tien deelnemers met hazenmaskers om de beurt geld op de grond gooien, totdat een van hen de verleiding niet langer kan weerstaan en een poging doet om het geld op te rapen. De andere negen deelnemers mogen diegene zes seconden lang in elkaar slaan of trappen. Jasmijn en haar vriendinnen spreken af dat ze allemaal mee zullen doen aan de Afrekening, met uitzondering van Hanna, die zich als model geen blauwe plekken kan veroorloven.

Als het tijd is voor de Afrekening stapt Jasmijn ondanks haar twijfels het vierkant in. Vlak voordat ze zelf naar het geld wil duiken, springt een van de andere deelnemers eropaf. Terwijl Jasmijn verstijft, begint de rest te trappen. En

als de zes seconden voorbij zijn, blijft er iemand trappen. Net zolang totdat de rest van de mensen in beweging komt.

Jasmijn voelt zich extreem schuldig, zeker als blijkt dat het slachtoffer, Isabel, in het ziekenhuis ligt. Iedereen op school praat over de motieven van Isabel, maar niemand lijkt zich te interesseren voor de persoon die doorschopte toen de zes seconden verstreken waren. Jacky, Olivia en Hanna willen Jasmijn zelfs niet helpen als ze zegt dat ze heeft gezien dat hij een kruisje op zijn schoen had. Ze weet toch wat de eerste regel van het Feest is? *Zwijg als het grafover het Feest.*

Als Jasmijn vragen blijft stellen, grijpt de Organisatie in. Er wordt een rat losgelaten in haar toilethokje, ze wordt bekogeld met eieren, en ze moet dansen op het graf van Ellis Bouwmeester, die een jaar eerder dood in het Westerveense bos is gevonden. De haas die dat filmt, heeft een kruisje op zijn schoen... Het lukt Jasmijn om het masker van de haas af te trekken, en tot haar grote schok schuilt haar vriendin Hanna erachter.

Hanna heeft Jasmijn al die tijd bang gemaakt, omdat de Organisatie haar daartoe gedwongen heeft. Zij wisten dat Hanna het kruisje op haar schoen had staan. Als Hanna Jasmijn niet zou kunnen stoppen in haar zoektocht naar antwoorden, zou de Organisatie zowel met haar als met Jasmijn afrekenen.

Als Hanna ondervraagd wordt door de politie, breekt ze en ze geeft de naam door van iemand van wie ze weet dat hij banden met de Organisatie heeft. De broer van Olivia, Ferdinand Steenhaut, die als enige heeft gezien dat zij een kruisje op haar schoen zette. En als hij haar passeert in het politiebureau fluistert hij haar toe: ‘Waren jullie soms vergeten hoe het met Ellis is afgelopen?’

I

‘Zes seconden met je hoofd in de glasbak.’

Lars kijkt me met een grote grijns aan. Op het bankje begint Jonathan te lachen. Nina laat een gilletje horen.

‘Ja, dáág!’ zeg ik. ‘Ik ga echt niet met mijn hoofd in die stinkbak, als je dat soms denkt.’

Lars houdt zijn telefoon naar me op. ‘Wil je dat nog een keer zeggen en dan recht in de camera graag?’

Op dit ogenblik vraag ik me echt af wat ik de laatste tijd zo leuk vind aan Lars. Hij is knap, natuurlijk. Lief, grappig, stoer-met-een-klein-hartje. Maar soms twijfel ik of het genoeg is om op te wegen tegen dit soort acties.

Ik weet dat ik eruit lig als ik de opdracht weiger. Dat ik al die views voor niets heb gehaald. Maar deze opdracht kan hij toch niet serieus menen?

‘Kun je niet iets anders verzinnen?’ Ik lach op een manier waarvan ik hoop dat Lars er gevoelig voor is. ‘Alsjeblieft?’

Lars kijkt om zich heen, het donker in. Buiten de glasbak, de lantaarnpaal en het bankje, waarop Nina en Jona-

than elkaar warm houden, is er niets te zien. Op momenten als deze mis ik Amsterdam nog het meest.

Zes seconden met een tram mee rennen, zes seconden gek doen samen met de dakloze van de Albert Heijn, zes seconden met een paraplu dansen alsof je in een musical zit: ik weet er zo genoeg te verzinnen. In Westerveen zijn geen trams, geen daklozen, en loop je helemaal in je eentje te zwaaien met een paraplu als je nu een willekeurige straat in loopt.

Lars geeft een klopje op de glasbak. ‘Zes seconden zijn niets.’

‘Je wil toch meer views dan Lars? Dat red je makkelijk als je dit doet.’ Dat is Nina: mijn beste vriendin, die zonder te twijfelen zes seconden haar nek zou aanbieden aan een wurgslang. Ze slaat haar benen om die van Jonathan en gaat er eens extra goed voor zitten.

Nina en Jonathan hebben al sinds de tweede klas iets met elkaar. Toen ik begin dit schooljaar opnieuw bevriend werd met Nina, kreeg ik Jonathan er gratis bij. Ik ken geen twee mensen die zo slecht bij elkaar passen en tegelijkertijd zo voor elkaar zijn gemaakt. Ze zijn het over alles oneens. Elke discussie eindigt ermee dat Nina Jonathan een sukkel noemt, Jonathan Nina een aansteller en dat ze elkaar ‘hou van jou’ en ‘haat ook van jou’ toeroepen. Normaal gesproken zijn ze niet zo aanrakerig in het openbaar, maar uitgerekend vanavond – toegegeven, het is ijsig koud – plakken ze aan elkaar als kauwgom aan een schoenzool. Waardoor het extra opvalt dat Lars en ik zo’n ongemakkelijke afstand van elkaar houden.

Jonathan klapt in zijn handen om me aan te moedigen. ‘Als je zes seconden naar dat ranzige bevallingsfilmpje durft te kijken, dan lukt dit je ook makkelijk.’

Ik klem mijn tong tussen mijn kiezen. Ertegen inbrengen dat ik liever de hele martelgang van die horrorbevaling met een bak popcorn op schoot uitkijk dan zes seconden mijn hoofd in de glashak steek, zou alleen maar uitstel van executie zijn.

Het weigeren van een zes-seconden-opdracht is geen optie. Wie weigert, is af. En het voelt goed, zo enorm goed, om erbij te horen.

Het duurde een paar weken voordat Nina me na schooltijd apart nam. ‘Als je wil, kan ik je laten deelnemen aan Zes Seconden.’ Ze zei het plechtig, alsof ze er lang over had nagedacht. ‘Maar haak je af, dan kan ik je niet redden.’

In een paar zinnen legde ze uit waarom iedereen op school ‘zes seconden!’ riep als er iets grappigs of raars gebeurde. Het bleek behoorlijk simpel te zijn.

Geselecteerde deelnemers geven elkaar opdrachten die precies zes seconden duren. De filmpjes worden op een besloten YouTube-kanaal geplaatst en gedeeld via linkjes. Het is de bedoeling om zoveel mogelijk views en likes te halen. Het meest bekeken en gelikete filmpje staat al weken op naam van Lars. Het filmpje waarin hij zes seconden op bloote voeten over gloeiend hete barbecuekooltjes liep, kreeg duizenden views. Minstens de helft van de likes kreeg hij uit medelijden, nadat hij in de klas zijn tenen vol blaren had laten zien.

De geheimzinnigheid is misschien nog wel het meest

verslavend. Ik weet dat er veel mensen uit Westerveen en omstreken inmiddels meedoen, maar lang niet iedereen. Je kan alleen toetreden door gevraagd te worden door iemand die al lid is.

De zes-seconden-opdrachten variëren van makkelijk tot onmogelijk. Zes seconden op het bureau van de leraar slapen, bijvoorbeeld. Zes seconden het busraam likken. Zes seconden met kleren en al in het kanaal zwemmen. Of zes eeuwige seconden lang met je hoofd in een vieze glasbak.

Ik geef me gewonnen. ‘Nien, houd jij de tijd bij? En geen seconde langer!’

Nina springt van het bankje af en hijst zichzelf op de glasbak. Haar benen bungelen aan beide zijden van de ijzeren koker en ze trommelt er met haar handen op. ‘Zes seconden, lieve Tess.’

Laat het maar aan Nina over om overal een show van te maken. Als het leven een feest is waarvoor je zelf de slingers moet ophangen, dan heeft Nina voor dat van haar de meest hysterische discolampen aan het plafond geknoopt.

Ik kijk naar de glasbak. De koker is groot genoeg voor mijn hoofd, daar ligt het niet aan. Maar het is stikdonker daarachter. Zo donker dat ik nog geen glasscherf kan onderscheiden.

Dat is één van mijn angsten, angst nummer 13: het donker. Ik duw voorzichtig met mijn wijsvinger de rubberen flap naar achteren. Een korrelige drab blijft aan mijn vingertop kleven.

‘Dit is echt smerig.’

‘Klaar met klagen?’ Lars draait zijn telefoon naar Nina

– die haar tong uitsteekt naar de camera – en dan naar mij. Door het felle licht van de camera kan ik de kapotte glazen en potjes zien liggen. Het ligt er voor driekwart vol met gebroken glas. De knoop in mijn buik wordt losser. Zolang ik kan zien wat voor stoms ik doe, vind ik het niet erg.

‘Ja?’ vraagt Lars.

Ik blaas de lucht in mijn longen in één korte, harde zucht uit.

Ik plaats mijn handen aan weerskanten van de koker en voel hoe Nina door mijn haren woelt. De verf op de metalen bak is afgebladderd. Gekartelde stukjes prikken mijn handpalmen.

‘Gaan!’ gilt Nina.

Ik druk mijn gezicht tegen de rubberen flap en duw mijn hoofd in de glasbak.

Het is benauwder dan ik had verwacht. Doordat mijn eigen hoofd de ingang blokkeert, komt er nauwelijks meer licht in de bak. De rubberen flap drukt zwaar in mijn nek en ik voel de metalen rand van de koker in mijn luchtpijp snijden.

‘Het stinkt!’ Mijn stem klinkt precies zoals een stem in een glasbak zou moeten klinken: hol en vol walging. ‘Het stinkt naar drank en... gatver, augurkensap of zo.’

‘Eén. Twee.’

‘Zeg eens echo!’ roept Jonathan. ‘Echo!’

‘Drie.’

‘Nina, tel niet zo langzaam!’ De lucht is bijna niet te doen.

‘Ja, nu ben ik de tel kwijt!’

‘Echo!’

‘Vier!’ tel ik hardop. ‘Vijf! Hé.’

Ik voel hoe er zachtjes aan mijn haren wordt getrokken.

‘Politie,’ zegt Nina met een verdraaid stemmetje. ‘Geen mensen in de glasbak, alstublieft.’

‘Zes!’ zegt Jonathan dan.

Ik trek mijn hoofd weer terug en kijk recht in het felle lampje van de telefoon van Lars. Ik weet zeker dat mijn haar nu als een ontplofte pruik op mijn hoofd ligt.

‘Ben ik toch helemaal vergeten te filmen,’ zegt Lars.

‘Heel grappig.’ Ik strijk met twee handen door mijn haar en bind het vast boven op mijn hoofd. Nu de opdracht erop zit, weet ik weer dat zes seconden inderdaad niets voorstellen.

Voor je je kunt afvragen waar je in vredesnaam mee bezig bent, ben je alweer aan het aftellen. Ik vond het in het begin vreemd dat de opdrachten precies zes seconden moesten duren. Waarom niet tien seconden? Of twintig? Of kon je zelf de moeilijkheidsgraad instellen door een opdracht zo lang mogelijk vol te houden? Maar volgens Nina ging het er juist om dat alle opdrachten precies zes seconden duurden. Zo lang had de Afrekening tenslotte ook geduurd.

‘De wát?’ had ik gevraagd.

Het woord kende ik alleen van jaren geleden, toen ik op weg naar school was en de hoofdingang van het Vondelpark was afgezet. De politie had iedere fietser verzocht om een andere route te nemen. Op school hoorde ik dat er die ochtend een man in het park was doodgeschoten. Niemand interesseerde zich meer voor de details toen bleek dat het om een man met een initiaal in plaats van een achternaam

ging. Het was een afrekening: een moord op iemand uit de onderwereld.

De Afrekening waar Nina het over had, bleek een verboden in-elkaar-trap-spelletje te zijn dat zes seconden duurde. Het was de ultieme zes-seconden-opdracht. Op illegale Feesten die eerder in Westerveen werden georganiseerd, meldden zich om middernacht tien vrijwilligers. Deze waren allemaal in het zwart gekleed en droegen allemaal hetzelfde hazenmasker om te voorkomen dat ze herkend werden. Daarna gingen ze in een kring staan en gooiden ze om de beurt geld op de grond. Soms lag er vijftig euro, soms liep de pot op tot duizenden euro's. Iedereen mocht op elk moment voor het geld gaan, maar deed hij dat, dan werd hij door de rest van de groep zes seconden lang in elkaar getrapt.

‘En deden mensen dat écht?’ had ik gevraagd.

‘Natuurlijk!’ had Nina uitgeroepen. ‘Ik weet niet welke bijbaantjes jij eerder hebt gehad, maar ik heb nog nooit in zes seconden zo veel geld verdiend.’

Nina was geïnteresseerd in, of zeg maar gerust geobserveerd door het Feest. Ze begreep niet dat ik er nog nooit van had gehoord, want het was vorig jaar volop in het nieuws geweest.

De meeste verhalen die Nina me over het Feest kon vertellen, waren via-via-verhalen. Niet erg betrouwbaar dus. Maar dat was juist ook de kracht van het Feest. Er gold maar één regel en dat was dat iedereen zijn mond moest houden over wat er gebeurde.

Regel 1: zwijg als het graf over het Feest.